

## بسم الله الرحمن الرحيم

۵ خرداد ۹۱

خطبه‌ی شهادت امام هادی (ع)

حمد و سپاس از آن خداست؛ حمد و سپاسی که شایسته‌ی اوست، بی‌شمار و بی‌پایان، با زبان گویای اولیایش، از قولِ حامدان و عارفانِ وجودش و از زبان پیامبران و فرشتگانِ تسبیح گویش. نیست معبودی جز خداوند بی‌شریک و یکتا، خداوندی که کریم‌ترین کریمان، مهربان‌ترین مهربانان، آمان دهنده‌ی ترسندگان، بهترین رفیقِ غریبان و مونس بی‌کسان، نگهدارِ گمشدگان و هدایتگرِ گمراهان است. پاک و منزّه است ذات کبریایی‌اش که تسبیح و ستایش می‌کند همه‌ی جانداران و جامدات و گیاهان در همه‌ی طول شب و روز او را.

سلام و درود و رحمتِ خداوند تبارک و تعالی بر رسول امجد، نبی مرسل، خاتم انبیاء حضرت محمد (ص) و بر خاندان پاک و طاهرینش باد.

برکات پروردگار کریم در پایان هر عبادتی مانند گنجینه‌ای است که یابنده‌ی آن به تماشای ضمیر خویش می‌نشیند زیرا توانسته است الفاظِ جلاله‌ای را بر زبان جاری کند که سرچشمه‌ی محبتِ خالق است بر مخلوق؛ خالق که ستایش را بر بنای نیازِ بندگان، از درون‌های حجاب به ظاهری که نامش ذکر و دعاست استخراج نمود تا سکوتِ عالمِ زر معنا شود و الفاظ، بیانگر شوقی شود که عشاق کوی‌اش با آن به صدا درآیند و یا رب گویان ندایی را در جان‌شان به گوش جان بشنوند که: ای بنده‌ی من، تو را آفریدم تا زبانت مسخر قدرتی باشد که همواره تپشِ قلبت را در احاطه‌ی خویش دارد و آنگاه که اراده کند، ساعتِ عمر از حرکت می‌ایستد و ساعتی آغاز می‌شود که یا ربِ زبان‌ها از حجاب خارج شده و حاصلِ عملی را درو می‌کند که عمری آن را در مزرعه‌ی جان کاشته است.

بله چه زیباست توصیفِ عبادت از زبان گهربار سرور عالمیان، حضرت زهرا (س) و چه شیرین است ذکر و دعا و عبادتی که عاشقانه در این ماه رجب، مؤمنان و مشتاقانِ

درگاه با کرامت خداوند با اخلاص عمل به جا می‌آورند و چه شیرین‌تر است حاصل این یا رب‌ها را پس از مرگ دیدن.

در این روز که مصادف است با شهادت دهمین اختر امامت و ولایت، هدایت کننده، صابر و عادل، عالم و هادی، حضرت امام علی النقی (ع) گوشه‌ای از زندگانی پر برکت ایشان را بازگو می‌کنیم.

نام آن بزرگوار علی و لقب‌های مشهورشان نقی و هادی است. عمر شریف ایشان چهل سال بود. در نیمه ذی‌الحجه سال ۲۱۲ متولد و در سوم رجب سال ۲۵۴ به دست معتز عباسی لعنت الله مسموم و به شهادت رسیدند. مدت امامت ایشان سی و سه سال است. هفت ساله بودند که حضرت امام جواد (ع) پدر گرامی‌شان شهید شدند و امامت به ایشان منتقل گردید. سیزده سال در مدینه به سر بردند و متوکل عباسی که امیر مؤمنان علی (ع) در نهج البلاغه او را شقی‌ترین خلفای عباسی به شمار آورده ایشان را جبراً به بغداد آورد. در مدت بیست سالی که وجود مبارکشان در بغداد بودند متوکل لعنت الله، هم ایشان را به زندان می‌انداخت و هم در زمانی که امام در خارج از زندان بودند نیز به آزار و اذیت ایشان می‌پرداخت.

لعنت خدا بر دشمنان اهل‌بیت که هنوز هم بر ابراز این دشمنی اصرار دارند. این کوردلان، غافل‌اند که عزت را خداوند کریم به اهل‌بیت عطا فرموده و هیچ کس توان ندارد که ذره‌ای از آن کم کند؛ ما شیعیان و دوستداران امام علی النقی (ع) از دشمنان ایشان که به ساحت مقدسشان جسارت کردند ابراز تنفر و انزجار و براءت می‌کنیم که این جسارت و توهین نیز از دسیسه‌ی شیطان و نفس پلید آن مکاران سرچشمه گرفته زیرا وجود مقدس امام هادی (ع) رهبریت منتظرین فرزند گرامی‌شان، امام حق، منجی عالم بشریت، اباصالح المهدی (عج) را عهده‌دار هستند.

در پایان چند سفارش از ایشان را بیان می‌کنیم که فرمودند: ایمان چیزی است که در دل جایگزین شده است و اعمال و گفتار و کردار، آن را تصدیق می‌کند. هر که از خدا بترسد و تقوا پیشه‌ی خود کند همه از او می‌ترسند و از او حساب می‌برند و هر کس که اطاعت خداوند کند همه از او اطاعت می‌کنند.

ما در این روز با دلی آکنده از غم و اندوه به پیشگاه امام و مولا و سرورمان، اباصالح المهدی (عج) تسلیت عرض می‌کنیم و دست به دعا بر می‌داریم که:

بار خدایا ما را با پیروی و دوستداریِ اهل‌بیت به‌میران و دشمنان ایشان را که هر روز دسیسه‌ای از کینه‌ی خود و شیطان سرچشمه می‌گیرد را عرضه می‌کنند نابود و رسوا بگردان.

بار خدایا ماه رجب را برای ما به‌واسطه‌ی ایمان و تندرستی و دین‌داری مبارک گردان.

بار خدایا شیرینی ماه رجب را برای ما با درک شعبان و رمضان کامل گردان.

بار خدایا یاری کن ما را بر روزه‌داری، شب‌زنده‌داری، نگهداری زبان، پوشاندن چشم از گناه و از روزه‌داری و عبادات بهره‌ی ما را گرسنگی و تشنگی قرار مده.

بار الها در ظهور مولا و سرورمان، امام عصر و زمان بقیة الله ارواحنا لک فدا تعجیل بفرما.

**اللهم عجل لولیک الفرج**